

Harper Lin

Het perfecte shot

DEEL 5 IN DE SERIE CODENAAM:
PENSIONADO

Vertaald door Fanneke Cnossen

DE FONTEIN

1

In Cheerville gebeurt er niet veel, althans, zo lijkt het. Een lome, slaperige uitloper van een grote stad aan de oostkust, met zijn koloniale huizen en aangeharkte gazons. Figuursnoeien van struiken en boekenclubs zijn de belangrijkste hobby's. Dubbelparkeren en te laat terugbrengen van bibliotheekboeken zijn de grootste misdaden. De laatste serieuze uitbraak van openbare geweldpleging was een lichte schermutseling tijdens de Amerikaanse Revolutie. Na wat heen en weer schieten trokken beide partijen zich terug. Cheerville is saai. De inwoners zijn saai en zo wil iedereen het.

Althans, zo lijkt het.

Sterker nog, in de korte tijd dat ik hier woon sinds ik van de CIA met pensioen ben, heb ik moorden, geheime goksyndicaten, georganiseerde misdaad en moord aan het licht gebracht.

Ja, ik zei twee keer moord. De moorden zijn hier niet van de lucht. Er is iets met lommerrijke, welvarende voorsteden waardoor mensen elkaar naar het leven willen staan. En toch veroorzaken deze meedogenloze moorden amper een rimpeling in het rustige leven in dit stadje. De meeste moorden worden niet als zodanig geregistreerd en de zelfgenoegzame burgers van Cheerville leven hun saaie leven, terwijl ik op mijn hoede ben en me afvraag waar het volgende gevaar op de loer ligt.

Ik ben Barbara Gold. Leeftijd: zeventig jaar. Lengte: 1 meter 62,5. Ogen: blauw. Haar: grijs. Gewicht: gaat je niks aan. Specialismen: undercover surveillance, kleine wapens, chemische wapens, politiek van het Midden-Oosten en Latijns-Amerika. Huidige status: gepensioneerd, weduwe en oma.

Toevoeging aan huidige status: zo opgewonden als een dwepe-

rige tiener die voor het eerst naar een concert van een jongensband gaat.

Waarom al die opwinding in deze zo verduiveld niet-opwindende stad? Omdat Cliff Armstrong hier filmopnames gaat maken.

Vrouwen spreken de naam 'Cliff Armstrong' met ingehouden adem uit, gevolgd door een lange zucht. *Cliff! Aaaaarmstroooong.*

Mannen stoten grommend de naam in drie korte, krachtige lettergrepen uit, als een of andere driftige nieuwe rekrut die een psychotische drilsergeant van de mariniers aanspreekt. *Cliff. Arm. Strong. Sir, yes, sir!*

Tenzij de man in het gezelschap is van zijn verkering, dan zegt hij niets, maar werpt geërgerde zijwaartse blikken naar zijn vriendin wanneer ze in zwijm valt voor de meest onbehouden man in showbizz.

Cliff Armstrong is een van die zeldzame actiefilmacteurs die op iedereen aantrekkingskracht uitoefenen. Zijn met harig bovenlijf verrichte heldendaden zijn een voorbeeld voor iedere man en jonge jongen in het land, terwijl hij er bovendien onveranderlijk in slaagt zijn zachtere kant te laten zien om de dames voor zich te winnen.

In *Saving America III: The Final Showdown* geeft Cliff Armstrong in een episch vuistgevecht de gespierde, gemene Russische premier op zijn falie, maar weet tegelijk even de tijd te nemen om een blik in de camera te werpen, te knipogen en te voorkomen dat de Russki een jong katje vertrappt. Om vervolgens de grootste bedreiging voor de Amerikaanse democratie tot borsjtsj te beuken.

In *Race Against Death* zit hij achter de slechteriken aan als hem plotseling de weg wordt versperd door een vrachtwagen. Hij zwenkt opzij en knalt door de vangrail van de brug waarop hij rijdt, waarna zijn auto over een drukke stoep vol mensen vliegt. Hij scheert rakelings over een klein meisje, dat haar ballon loslaat en in huilen uitbarst als die wegzweeft. Cliff Armstrong (je moet altijd zijn hele naam uitspreken, anders bederf je het effect) steekt

een arm uit het autoraam en grijpt de ballon die langs zijn auto vliegt. Als zijn auto veilig in een hotelzwembad is geland, waar hij alle jonge vrouwen die daar in hun bikini liggen te zonnen ondersproeit, rent hij terug naar het kleine meisje en geeft haar de ballon.

Die zachte kant van zijn karakter, daar vallen de dames pas echt van in zwijm, niet van zijn markante gelaatstrekken, vierkante kaak, fonkelend blauwe ogen, perfect geknipte blonde haren of indrukwekkend gespierde lijf.

Hoewel dat allemaal wel helpt, natuurlijk.

Dus Cliff Armstrong kwam naar onze stad om een film te maken, die *Freedom's Hero: The Fight for America* zou gaan heten, een historische actiefilm over de Amerikaanse Revolutie. Volgens het sensationele artikel in de *Cheerville Gazette* hadden de lui uit Hollywood onze stad gekozen vanwege zijn prachtige stadsmeent. Een reusachtige driehoek – geen vierkant, in Cheerville zijn dingen zelden perfect – van strak onderhouden gras, waar onze koloniale voorvaderen vroeger hun vee lieten grazen. Aan een kant staat een in 1760 gebouwde kerk met een hoge torenspits, waar George Washington een keer heeft gebeden. Aan weerskanten van deze kerk staat een rij in koloniale stijl opgetrokken gebouwen, waarvan enkele nog echt uit het koloniale tijdperk stammen. Aan de andere kant van de stadsmeent bevindt zich een klein, één lokaal tellend schoolgebouwtje uit het begin van de negentiende eeuw. Aan de derde zijde ligt een achttiende-eeuwse begraafplaats met de graven van verschillende soldaten uit de Amerikaanse Revolutie, waar bovendien de stichters van de stad liggen. Het is allemaal heel sfeervol en groen en aangenaam, en als je de camera's precies in de juiste hoek zet en met computeranimatie de telefoonpalen wegpoetst, lijkt het alsof je terug bent in 1776.

Natuurlijk wordt door dit alles het slaperige leven van Cheerville behoorlijk opgeschud. De hele stadsmeent was afgezet en politiecommissaris Arnold Grimal liet al zijn agenten overuren

draaien om het verkeer te regelen en de drommen mensen in goede banen te leiden die van achter de hekken naar al die film-apparatuur staarden in de hoop een glimp van de alom favoriete actieheld op te vangen.

Ik was er ook bij, mijn oude hart ging sneller kloppen toen ik het atletische figuur van Cliff Armstrong uit een trailer zag stappen.

O, sorry. Cliff! Aaaaarmstrooong.

Zucht.

Hij was gekleed als een officier uit de Amerikaanse Revolutie, compleet met steek, blauwe jas met fonkelend koperen knopen en een witte maillot waardoor de halve menigte in zwijm viel.

De vrouwelijke helft, dus.

Tot onze blijde verrassing zwaaide hij naar de juichende, dwepende mensenmassa en wilde naar ons toe lopen. Een man met een klembord en koptelefoon sneed hem de pas af, zei iets tegen hem en wees naar het grasveld waar ze een gevechtsscène zouden opnemen. Een rij als Britse soldaten verklede figuranten stond tegenover soldaten die in het uniform van Amerikaanse revolutionairen waren uitgedost. Er waren een paar kanonnen neergezet en er waren mannen te paard die er heel driest uitzagen, totdat Cliff Armstrong uit zijn trailer stapte en hen overschaduwde.

Het crewlid legde een hand op de arm van de filmster. Cliff rukte zich snauwend los. Even later keek hij ons met een stralend gezicht aan alsof er niets was gebeurd en liep zo uit de film ons leven in.

‘Hij komt echt hierheen!’ zei Octavian, mijn nieuwe vriend.

O, had ik niet gezegd dat hij er ook was? Dan was ik hem zeker helemaal vergeten.

We stonden achter een rij verkeershekken, waar een paar politiemensen en een aantal beveiligers ons in bedwang hielden. Het verbaasde me dat we niet met z’n allen door de afzetting heen braken, de agenten en bewakers onder de voet liepen en naar onze held toe renden.

Maar we bleven waar we waren. Ik denk dat we allemaal een goede indruk wilden maken.

Tenminste, als een goede indruk maken betekende dat je stond te gillen en met je handtekeningenalbum in de lucht zwaaide.

‘Hallo, Cheervillers!’ zei hij. ‘Wat fantastisch om op deze mooie dag in jullie mooie stad te zijn.’

Ik denk althans dat hij dat zei. Lastig om het boven mijn gegil uit te horen, een octaaf hoger dan ik sinds mijn dertiende uit had weten te brengen.

Hij liep de rij langs, gaf handtekeningen weg, schudde handen en poseerde voor selfies. Toen hij bij mij en Octavian kwam, sloeg hij letterlijk zijn armen om ons beiden heen. Ik kreeg bijna een hartaanval. Octavian zag eruit alsof hij een hartstilstand nabij was.

‘Het is zo fijn om een gelukkig stel te zien dat na al die jaren nog steeds getrouwd is,’ zei Cliff Armstrong met zijn bulderende stem zodat iedereen het kon horen.

Octavian en ik keken elkaar verlegen aan. We gingen nog maar een paar maanden met elkaar om. Geen van ons had de moed om onze held terecht te wijzen. Hoe dan ook, hij was al doorgelopen. Na nog meer handen schudden, selfies en handtekeningen, waaronder een op de binnenkant van een dij van een jonge vrouw, deed hij een stap achteruit en stak zijn handen omhoog.

‘Wat een warm welkom! Dank u wel! Dank u! Het is altijd fijn om mijn fans te ontmoeten.’ Hij trok een quasibezorgd gezicht. ‘Jullie zijn toch mijn fans, hè?’

‘Ja!’ schreeuwden we allemaal. Octavian zag eruit alsof hij zeventien was in plaats van zeventig. Ik vermoedde dat ik er ook zo uitzag. Ik voelde me in elk geval wel zo.

‘Fantastisch!’ riep Cliff Armstrong. ‘Want we hebben vandaag iets speciaals voor jullie. Zo meteen gaan we een van de stunts voor *Freedom’s Hero: The Fight for America* opnemen. Ik ben natuurlijk de held.’ Hij grinnikte bescheiden. Wij schaterden van het lachen.

‘Goed, vandaag filmen we een van de gevechtsscènes waarin ik met mijn mannen tegen de Britten optrek. Die zijn zoals altijd in de meerderheid, maar dat deert ons niet, want we zijn Amerikanen! Er wordt veel geschoten. Maar wees niet bang. Alle musketten zijn met losse flodders geladen. Hier en daar worden op de stadsmeent kanonnen afgeschoten en er zijn explosies. Blijf op afstand, dan bent u veilig. Doe wat de beveiliging zegt, dan krijgen we een schitterende opname. Vóór deze scène verklaar ik Liberty Smith de liefde. Die rol wordt gespeeld door Gwendolyn Parker.’

De vrouwelijke helft van de menigte gromde. Hoe waagde die goedkope, tweederangs actrice het om een paar liefdesscènes met Cliff Armstrong in de wacht te slepen?

‘De Britten trekken van daaruit op.’ Hij wees naar de overkant van de stadsmeent. ‘Ik kom de kerk uit rennen en voer mijn mannen in een charge aan.’

We klaptten. Hij nam zijn steek af en zwaaide er in een ouderwetse buiging mee omlaag. Toen vervolgde hij: ‘We gaan hier eerst een paar oefencharges uitvoeren. Daarna komt het echte werk met de special effects. Dan wordt er ook met losse flodders geschoten en worden de her en der in het gras geplaatste springstoffen tot ontploffing gebracht. Op een bepaald moment ziet u me door de lucht vliegen. Wees niet bang, want dat ben ik niet. Dat is mijn stuntman. En hij raakt niet echt gewond. Door middel van een in het gras verborgen springplank schiet hij naar voren, en door een kleine lading springstof tussen de springplank en de camera lijkt het alsof hij wordt opgeblazen.’

‘Ga je in deze film dan dood?’ zei een man met ingehouden adem.

Cliff Armstrong zette zijn vuisten op zijn heupen en schaterlachte. ‘Vrees niet! Je kunt Amerika niet doden! In de volgende opname klop ik mezelf af en leid ik mijn mannen naar de overwinning!’

Iedereen juichte. Cliff Armstrong wierp ons een fonkelende

grijns toe, draaide zich om en beende terug naar de set.

Wat toen volgde begon surrealistisch en eindigde dramatisch. De Britse soldaten liepen naar de rand van de stadsmeent, allemaal in het gelid, met hun musketten in de aanslag, geflankeerd door hun officieren en wat cavalerie. Vóór hen stonden een paar kanonnen. Ik dacht een van de officieren te paard te herkennen als een schurk uit een andere film met Cliff Armstrong, maar ik kon me zijn naam niet meer herinneren. De Amerikaanse revolutionairen stonden in een ongeregeld zootje voor de kerk alsof ze zich van geen aanval bewust waren. Op verschillende plekken waren camera's geplaatst, één vlak bij de Britse linie, een andere op een hoge kraan voor een panoramisch effect, weer een andere naast de kerktrap en nog eens twee midden op de dorpsmeent, waar de twee partijen elkaar vermoedelijk zouden treffen. Ze waren allemaal op camerakarretjes gemonteerd, die over iets reden wat er warempel uitzag als een piepkleine treinrails. Dat was, zo legde Octavian me uit, om te zorgen dat de camera met de actie kon meebewegen en vloeiende opnamen kon maken.

De regisseur, Vance Randolph, zat op een hoge stoel die wel leek op zo'n badmeestersstoel waar strandwachten op zitten. Hij hield een megafoon en portofoon vast. Hij werd geflankeerd door een paar jonge en heel bekoorlijke vrouwelijke assistenten.

'Goed, iedereen op zijn plaats,' blafte Randolph door de megafoon. 'Klaar? Oké, draaien maar!'

De Britten marcheerden over de meent terwijl de camera naast hen met ze meeschoof. De revolutionairen liepen openlijk angstig door elkaar heen, de camera in hun buurt richtte zich op een van de soldaten toen die naar de naderende vijand wees en riep: 'Kijk!'

Daarop barstten de kerkdeuren open, Cliff Armstrong rende de trap af terwijl de camera langs de trap met hem mee bewoog. Hij schreeuwde zijn mannen toe zich in het gelid op te stellen en ze namen hun positie in.

De revolutionairen hieven hun wapens en schoten.

Althans, ze deden alsof. Er klonk geen geluid, er was geen rook, maar enkele Britten grepen naar hun borst en stortten neer. Toen trok Cliff Armstrong zijn zwaard en schreeuwde: ‘Aanvallen!’

De revolutionairen stoven naar voren. De Britten deden alsof ze vuurden en de revolutionairen begonnen neer te vallen. Toen schreeuwde de Britse artillerieofficier: ‘Vuur!’ en een voor een schoten de kanonnières hun wapentuig zogenaamd af. Sommige revolutionairen gooiden zich in de lucht en landden op de grond. Een aantal deed dat bepaald behendig. Ik nam aan dat het stuntmannen waren.

‘Cut!’ schreeuwde Vance Randolph door zijn megafoon. ‘De revolutionairen trekken te snel op. We willen deze gevechtsscène helemaal uitmelken. Brits soldaat nummer drieënveertig, jij had bij dat eerste salvo al moeten sneuvelen. Waarom sta je nog overeind?’

‘Sorry! Volgende keer beter,’ riep Brits soldaat nummer drieënveertig met een nasaal accent uit The Bronx.

‘Wat onattent om niet op het juiste moment ter aarde te storten,’ zei Octavian grinnikend.

De scène werd weer gereedgemaakt voor opname. De Britten betraden de dorpsmeent. Cliff Armstrong rende de kerk uit, en opnieuw ontvouwde zich de strijd. Deze keer viel een revolutionair bij het eerste salvo neer in plaats van het tweede, zoals de bedoeling was, en Cliff Armstrong schreeuwde niet hard genoeg ‘aanvallen’, dus waren ze weer terug bij af.

‘Als alle oorlogen nou eens op deze manier uitgevochten konden worden,’ zei Octavian, ‘dat zou een hoop kommer en kwel schelen.’

Dit ging zo een paar uur door. Een paar toeschouwers slenterden weg, om slechts vervangen te worden door nieuwkomers. Octavian en ik bleven, omdat we allebei bewonderaars waren van Cliff Armstrong (om heel verschillende redenen) en omdat we nieuwsgierig waren naar de stunts en special effects wanneer de definitieve opnamen werden gemaakt.

We kregen meer dan waar we op gerekend hadden.

De regisseur brulde weer in zijn megafoon. 'Oké, mensen. We gaan ervoor. Stuntmannen, neem je positie in. Dit is de laatste repetitie voordat we de boel laten ontploffen. Soldaten en artillerie, laad je wapens met losse flodders. We willen nu wel het rooeffect op camera een, twee en drie, maar we bewaren de grondexplosies voor de laatste ronde.'

De acteurs en figuranten laadden hun musketten. Hoewel ikzelf nooit met buskruit had geschoten, zoals sommige hobbyisten en jagers dat deden, omdat mijn voorkeur nu eenmaal uitgaat naar moderne doeltreffendheid en niet naar nostalgie, mocht ik altijd wel graag kijken naar demonstraties met antieke wapens.

Natuurlijk waren het replica's, maar ze werden op dezelfde manier geladen. De soldaat pakte een papieren kokertje met daarin een vooraf afgepaste hoeveelheid buskruit, hij scheurde met zijn tanden de bovenkant open en strooide het poeder in de loop. In het echt zou er ook een kogel in het kokertje zitten, maar uiteraard was dat hier niet het geval. Daarna werd het papier met een laadstok in de loop gepropt en fungeerde zo als zegel voordat de kogel erin werd gestopt. Bovendien werd er een kleine hoeveelheid buskruit in de kruitpan gestrooid. Daarna werd de pal naar achteren gehaald. Daarin zat een vuursteentje dat bij het overhalen van de trekker langs een stalen plaat schuurde waarmee de vlam in de kruitpan sloeg en het buskruit via een klein gaatje in de pan naar de loop werd ontstoken. *Boem*. De kogel schiet weg. Artilleriegeschut werkt eigenlijk net zo, behalve dat het buskruit in de pan met een langzaam brandende lucifer wordt aangestoken in plaats van met vuursteen en staal. Een prachtig staaltje ouderwetse techniek en natuurkunde.

Nou ja, prachtig als je niet het doelwit was.

Toen iedereen zijn wapen had geladen, liet de regisseur de camera's draaien en begon de hele scène weer van voren af aan. Cliff Armstrong rende de kerk uit en zette zijn mannen in het gelid.

De Britten vuurden, rook en vlammen schoten uit hun musketten en een paar van onze jongens stortten neer. De revolutionairen vuurden terug en sommige roodjassen vielen ter aarde.

‘Zo te zien is uiteindelijk iedereen op het juiste moment doodgegaan,’ zei Octavian.

‘Het zijn professionals,’ antwoordde ik giechelend. Soms kreeg ik in het bijzijn van Octavian een giechelbui. Ik was eigenlijk nooit zo’n giechelaar. Maar die uitwerking had hij op me.

‘Aanvallen!’ schreeuwde Cliff Armstrong.

De revolutionairen vielen aan. De roodjassen herlaadden vlug en vuurden. Nog meer Amerikaanse patriotten beten in het gras.

De kanonnen openden bulderend het vuur en tot mijn verbazing ontplofte er iets vlak voor Cliff Armstrong. Ik dacht dat ze dat voor de laatste opname zouden bewaren.

Cliff Armstrong dacht dat kennelijk ook. Hij struikelde met open mond naar achteren.

Rechts van hem explodeerde een ander explosief. Alle figuranten verstarde van schrik. De regisseur schreeuwde iets onverstaanbaars in de megafoon. Cliff Armstrong rende in duidelijke paniek naar links...

...regelrecht in de volgende ontploffing.

Zijn lichaam vloog een meter de lucht in en kwam met een smak neer.

Zodra hij de omgewoelde aarde raakte, wist ik dat hij dood was. Het lichaam was met zo’n dreun neergekomen, lag volkomen slap, de armen en benen schots en scheef. Levende lichamen doen dat niet. Geloof me. Ik kan het weten.

Even was het doodstil, op het gesuis in onze oren na.

‘Een dokter!’ schreeuwde Vance Randolph door zijn megafoon. ‘Haal een dokter naar de set!’

Toen begonnen mensen te schreeuwen. Een paar figuranten renden naar Cliff Armstrong toe, groepten om zijn lichaam en onttrokken hem aan het zicht. Een man met een eerstehulpkoffer

met een groot rood kruis op de zijkant rende er van achter een van de camera's naartoe en duwde de figuranten opzij.

Toen gebeurde er iets waardoor iedereen zich omdraaide.

Cliff Armstrong kwam de kerk uit gerend.

Verschenen in de Codenaam Pensionado-serie van Harper Lin:

Een giftige pen

Een dodelijke gok

Een mes in de rug

De naakte waarheid

Het perfecte shot

E-book mei 2024

Dit is het vijfde deel in de serie Codenaam: Pensionado

Oorspronkelijke titel *Granny Goes Hollywood*

Oorspronkelijke uitgever Harper Lin Books

Copyright © 2018 by Harper Lin

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Fanneke Cnossen

Omslagontwerp © Bij Barbara

Omslagillustratie © Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN e-book 978 90 261 7427 8

ISBN luisterboek 978 90 261 7428 5

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.